

Grotesk ~ En Gotisk Episk

av GE Graven

Kapitel XVI

~Lazarus låg på en bädd av höfyllid säckväv; men hans huvud var någon annanstans – i hans en välbekant men gränslös samling drömmar. Och han var fullt medveten om att om en dröm skulle utvecklas till en mardröm, skulle han lätt kunna röra på sig tillräckligt för att frammana ett mer behagligt drömlandskap. Men kanske, i en säregen vändning av uppfattningen, insåg Lazarus att den enda mardrömmen han kunde vakna ur var verkligheten av hans instängdhet bakom en primitiv dörr. Med det sjönk han ännu djupare ner i sin dröm. Han satt trots allt ensam, uppe på toppen av en gräsbevuxen kulle, hörde sångfåglar och solade sig i värmen från sommarsolen

Strålände grönt mot en djupblå färg – de böljande kullarna och den vidsträckta himlen fortsatte i alla riktningar. Först då såg han sig omkring och fick syn på slottet, som låg på kullen rakt bakom honom. Den smala och breda byggnaden tornade upp sig mot himlen och bröt igenom den gröna och blå horisonten med en strålände vit nyans. De många fasetterna på dess förskjutna och terrasserade väggar verkade helt släta, utan fönster eller dörrar. Han reste sig upp och gick med stora steg mot det, tittade tillbaka bara en gång, som om han av en slump skulle få en glimt av hans kropp, fortfarande sovande i en hög bädd medan han vågade sig bort från den.

När han närmade sig byggnadens smala sida upptäckte han en enda vit dörr, endast svagt skönjbar av en skuggig springa som löpte längs karmens omkrets. Lazarus öppnade dörren och blottade en mörk korridor som ledde in. Liksom de i klostrets Benion

Tunneln, dess murstenar var katakombgrå och glittrade av fukt; och samma söta lukt av förruttelse hängde i den fuktiga luften. Nyfikenheten stack honom; och han kröp fram med ständigt svällande pupiller, som följde den oupplysta korridorens slingor och krökar. Hans fötter var som is mot fuktiga stenplattor. När han rundade ett annat hörn frös han till och spetsade öronen mot avlägsna och ekande skrik. Framför honom, en del av upplyst flaggor ropade till honom med ett mjukt sken.

Det var enbart en dröm för Lazarus – han följde ljuset för att upptäcka en ingång. Han tittade runt hörnet och såg ett stort rum fyllt med människor. Han steg in utan att dra till sig någon uppmärksamhet vid sin ankomst, medan han bedömde sin omgivning – det var som om hans närvaro inte hade någon betydelse för händelserna i rummet. Han absorberade sin omgivning: lättklädda soldater med bredsvärd kantade fackelupplysta väggar; och framför honom stod en man i klädnad och med huva bakom ett altarliknande bord och höll en hög käpp bredvid honom. Lazarus insåg genast att han var en sorts präst. Lazarus sökte efter subtila drag som kunde avslöja hans ansiktsuttryck, men fann bara en skuggig svärta under hans kåpa. Ytan på stenbordet var dock tydligt synlig, med sin brända och mörka yta, som måhända avslöjade den tidigare närvaron av täta eldar. Det var svart – ännu svartare än kakan av sottäckta sniderier, som en gång prydde väggarna i klosterkatakomberna. Han tittade bakom altaret och mot en man som plötsligt dök upp bredvid prästen och visade sig vara en stor, naken och slarvig individ, med intensiv blick på Lazarus.

”För fram honom!” ropade prästen mot entrén.

Eljo snurrade runt och upptäckte två hastigt framryckande soldater som släpade in i rummet, en utmärglad och naken fånge. Lazarus tog ett steg tillbaka och lutade huvudet i ett försök att förstå den svettiga mannens ständiga ångest. Och vild var han, tillsammans med sina kidnappare; han sparkade och blåste, skummade från läpparna, himlade med ögonen och slängde sin ... benigt och hårlöst huvud omkring. De två soldaterna stannade mannen mitt i rummet, tvingade ner honom på knä och sträckte ut hans armar och sträckte honom på plats.

”Han måste få rätt”, utbrast prästen utan ansikte och dunkade sin käpp mot stengolvet.

”Rätt gjort?” frågade Lazarus.

Prästen vände sig om och sade till honom: ”Han måste åtgärdas.”

Lazarus tittade på den slarviga mannen bredvid prästen, som bara nickade medan han höll ett kallt öga på honom. Lazarus vände sig bort och undrade högt: ”Lagad?” Men innan han hann se den vilde mannens ögon, svingade en kraftig soldat ett bredsvärd och högg av mannens huvud, så att det rullade över golvet bredvid Lazarus. Han hoppade iväg och kastade blicken mellan det ensamma huvudet och dess slappa överkropp, som de två soldaterna fortfarande höll hårt på plats.

Omedelbart kom två feta dvärgar, helt klädda i djurhudar, med långa steg in i rummet. Den ene bar en böjd snidkniv; och den andre använde en murareklubba och en lång järnspik. Dvärgen med kniven skyndade sig mot liket och högg av köttskivor från halsstumpen och jämnade ut bredsvärdets kantiga hugg. Den andre lille mannen samlade upp den döde mannens huvud och bar det mot baksidan av bålen.

Sedan arbetade de två dvärgarna som en; den förste mannen böjde sig framåt och stödde händerna på knäna, vilket lät den andre mannen klättra upp på hans rygg, med huvudet och hammaren fortfarande i handen. Den översta dvärgen placerade huvudet bakåt på torson, öppnade munnen och drev järnspiken genom tungan, vilket fäste huvudet ordentligt på kroppen. Och lika snabbt som de dök upp lämnade de två dvärgarna rummet.

Bedövad vände Lasarus sig bort från grotesken och frågade prästen.

"Varför?"

Varpå prästen jämnt svarade: "Han var en djävul; han var trasig, men nu är han fixerad."

"Lagad? Nej; han är trasig!" ropade Lasarus; "Han är död!"

"Han är inte längre besvärad av sina vilda passioner", förklarade prästen. "Han har frid med sig själv. Nu är han i gott skick."

"Hans huvud är bakåtvänt! Hur är han fixerad?"

För ett ögonblick stirrade den ansiktslösa prästen bara på Lasarus. Sedan nickade han under huvan innan han tilltalade honom: "Jag ser att du också är gripen av en vild passion – likaså bruten." Han pekade mot Lasarus och vände sig till soldaterna. "Laga honom också." En stor soldat med ett blodfläckt bredsvärd steg mot honom när Lazarus långsamt drog sig tillbaka, stammade; "Nej; jag är redan fixad. Jag menar; jag är inte –" Lazarus snurrade runt och flydde ut ur rummet; han rev ner den svarta korridoren varifrån han kom, när han plötsligt upptäckte att korridorens en gång välbekanta krökningar och vändningar nu hade förändrats. Och med varje rundat hörn, med varje förgrenande passage, divergerade fler artärer, som om korridoren exploderade i ett nät av tunnlar som tillsammans bildade en utåt sett oundviklig svart labyrint. Och varje ny passage tycktes innehålla ännu fler trappor än den föregående, som om varje riktning bara ledde honom högre och djupare in i det stora vita slottet. Och just som han mindes soldaternas hastiga steg och rop, medan de jagades genom klosterkatakomben. Han hörde nu liknande ljud av förföljande vakter. Innerst inne visste han dock att han bara drömde, eftersom hans kropp var någon annanstans – någonstans bortom honom – förseglad bakom en enkel dörr, i en dödlig tystnad, och vilande orörlig som kanske ett lik i Bastons krypta skulle göra.

Ändå rusade Lasarus runt ett annat hörn och upptäckte en grov, järnbeslagen dörr, genom vilken han snabbt smet förbi och stängde in sig, samtidigt som en hjord av Soldaterna strömmade förbi honom, deras steg minskade i fjärran. Lasarus sjönk ner mot dörren och suckade.

”Du får inte vara här inne”, viskade en väsende röst bakom honom.

En förskräckt Lasarus vände sig snabbt om. Framför honom, i det lilla, förseglade och röriga rummet, en mannen låg i en stolpsäng med ett lakan över sig, så att bara hans huvud blottades. Och under l skenet från en närliggande oljelampa fann Lazarus de välbekanta dragen i mannens ansikte.

”Hur kan du vara – här inne – och där borta i samma?” frågade Lazarus och pekade in i riktningen varifrån han kom.

”Åh nej, det var inte jag. Vi är mycket förtjusta i utseendet”, avslöjade mannen med en sjuklig och ihålig röst. ”Det är min onde bror, som du såg stå bredvid prästen. Och han ska döda dig när han hittar dig. Du är inte säker här inne. Han ska komma; han kommer alltid in hit.” Han fick en hostattack, rapade medan han stönade, och drog lakanet ännu hårdare mot halsen, som om han plötsligt blivit kallfrusen.

”Vad är det med dig?” frågade Lasarus och steg fram.

”Ni är vänlig, unge herre. Jag mår bättre nu – bättre än jag var. Ändå måste ni gå, så att han inte kommer och hämtar er, liksom han kom och hämtade mig.”

Lasarus vände sig tillbaka mot dörren med full avsikt att gå när han hörde det allt högre ljudet av tunga steg, och kanske samma ljud från soldaterna som han en gång hade undvikit. Han närmade sig mannen medan han svepte över rummet. ”Finns det någon annan väg ut härifrån?”

”Du måste gömma dig”, svarade mannen; ”Han kommer efter oss!” Han rullade sig mot andra sidan sängen och satte sig upprätt, med sin bleka rygg mot Lasarus medan han tittade över axeln och skällde på honom. ”Du borde inte vara här och väcka mig ur min vila! Ändå är du här!”

Rop utifrån; dörren skallrade, som med bultande nävar.

”Och nu måste jag gömma dig för honom! Kom!” utropade han, reste sig upp och vände sig om. Och när den nakne mannen helt vände sig mot Lasarus, kände Eljo det som om hans innersta smälte; för hela mannens överkropp var helt ihålig och rent utrensad. av dess organ – det tomma utrymmet avslöjade endast en räfflad och gapande livmoder av röd vävnad som glänste i rummets lampljus. Den ihålige mannen stormade runt sängen och pekade in i sitt hålrum. ”Skynda dig! Du måste gömma dig!”

Lasarus gick bort från honom, trots att dörren fortsatte att banka. ”Där inne?”

Nej, visa mig någon annanstans.”

”Det finns ingen annanstans! Kom in nu, så ska jag rädda dig från honom!”

Det var som om dörrplankorna skallrade av dånet från en hel armé; och

Lazarus medgav och förde honom försiktigt in i mannens varma och fuktiga hålighet.

Väl inne i rummet kunde Lazarus ha sett ut som ett pungdjur i sin mors påse, med honom kikande fram ur mansskalet. Nu, med Lazarus, vände sig den utåt sett gravide mannen om och steg mot rummets bakvägg och närmade sig ett enda öppet fönster som erbjöd utsikt mot natthimlen.

"Men jag såg inget fönster på väggen", anmärkte Lazarus. "Och dagens ljus är inte mer? Hur kan det vara möjligt?"

"Håll tyst", skällde mannen på honom med en viskning, "så att han inte upptäcker oss! Vi gömmer oss utanför fönstret så att han kan få rummet att bli tomt." Och när mannen satte sig gränslinje över fönsterkarmen fick Lazarus en glimt av marken, som verkade lika långt borta från honom som den sammanlagda höjden av de många trapporna.

att han tidigare hade stigit upp innan han hittade den tomma mannens rum. "Vi ska hänga oss utom synhåll. Han ska inte hitta någon därinne, och han ska fortsätta sitt sökande någon annanstans", tillade mannen och sänkte sig ner och dingla mot slottets yttervägg, med bara fingrarna för att hindra dem från att falla.

"Någon annanstans?" frågade Lazarus och rörde på sig, bara för att känna sina vingar ordentligt fastklämda i mannens revben.

"Tilla dig! *Sushhh!*" väste mannen, när ljudet av en krossad dörr antydde den onde broderns lyckade inträde.

Lazarus höll andan när han hörde den gode mannens onde tvillings skällande ord, som sade: "Grip honom; inga svärd! Jag vill ha den där trasiga pojken – oskadd!" – vilket för honom var själva rösten av mannen som kallas, kapten Bourne.

När Lazarus hörde kaoset utanför fönstret kunde det ha tyckts som om soldater hade genomsökt varje hörn av rummet. Sedan följde en ny tystnad, vilket antydde att sökgruppen kanske hade gått vidare.

Plötsligt ropade kapten Bournes hotfulla röst ner från ovan: "Så, där är du, med Jona i magen."

"Du får inte! Jag ber dig, broder! Hjälp mig in genom fönstret! Jag kan inte hålla båda två." oss!"

"Det är dags, broder. Du är inte rätt fixerad – det är något fel med dig."

"Hjälp mig! Jag faller—"

Lazarus kastade ut en arm ur den ihåliga mannen och försökte gripa tag i avsatsen, trots att den föll ifrån honom. Ner störtade han ner mot marken, fortfarande instängd i en bur av revben.

KRASCH! Han slog i marken med kraft, till och med för att stjäla luften från honom; ändå kröp han ut ur mannens trasiga skal och försökte rycka upp honom. "Vi måste

Fly! Skynda dig!" Ändå var den gode mannen död. Lazarus stannade upp för att begrunda det fruktansvärda händelser som bara tillverkningen av en mardröm – och att han kanske kunde fly från ögonblicket genom att väcka sig själv, på något sätt.

"GRRR!" Lazarus vände sig om och fick syn på en stor röd hund bredvid sig som jagade dess svans. Han reste sig långsamt och det rufsiga besten stannade plötsligt och vände sig om, som om det plötsligt skulle lägga märke till honom. Sedan kröp den fram och stannade. Under stjärnljuset såg Lazarus dess sjukliga drag – dess ögon tårades; dess mun skummade; dess ben vinglade och dess karmosinröda hår verkade fettigt och tovtigt. Det var som den fyrbenta Döden, som vägrade acceptera sig själv. Odjuret vädjade till Lazarus, från sitt sinnesfrid, och visade brutna och förfallna huggtänder: "Kära herre, jag måste kyssa dig mot din hals. Jag ber dig; snälla hjälp att må bra."

"Jag – förlåt mig; jag – kan inte", muttrade Lazarus och backade medan han drog sig tillbaka från den uppenbart döende hunden. Han sökte sig omkring och fann sig själv på en enslig kulle, utan spår av ett vitt slott. Och det fanns inga träd; ingenting syntes till, förutom ett landskap av till synes oändliga böljande kullar som sträckte sig under en vidsträckt svart himmel – och det sjukliga odjuret framför honom.

"Men du måste", insisterade djuret från sitt sinne. Det haltade framåt, minskade avståndet mellan dem, samtidigt som det visade fler av sina ruttna tänder. "Bara en enda kyss behöver jag." Du måste lita på mig; jag ska vara mild."

Lazarus skakade på huvudet. "Nej, det kan jag inte. Det är något fel på dig – och det du ber mig om."

"Inget är fel. En kyss och jag ska bli helad."

"Och vad skall bli av mig sedan?" frågade Lazarus och backade snabbt.

Odjuret travade efter honom och tänkte högt: "Var snäll och låna mig sidan av din hals för en liten kyss, goda herre."

Lazarus vände sig om och sprang iväg. Han hoppade upp i luften och bredde ut sina vingar, siktande mot kvällshimlen.

Dödshunden följde honom; den började inte springa, utan fortsatte att trava tätt bakom honom och upprepade orden från sitt eget sinne: "Din hals, herrn?"

Lazarus slog med sina vingar och nådde ingen höjd. Om och om igen hoppade han fram, slogs sina vingar och återvände till sina fötter, och själv såg han ut som en vingklippt fågel som försökte flyga. För Lazarus verkade det som om luften hade förlorat sin spänning, vilket gjorde hans vingar oförmögna att lyfta något nämnvärt. Och han smög en blick bakom sig för att se hunden fortfarande släpande efter honom; emellertid travade odjuret nu upprätt på bakdelen – gående upprätt.

"Din hals, herrn?!"

Lasarus drog tillbaka sina vingar och började springa i full fart. Över kullarna flydde han från det groteska odjuret, men vann ingen mark – det var som om luften hade förvandlats till gelé; eller som om han färdades genom vatten. Han fann ingen oansenlig plats att gömma sig på eller en rak stig att följa, eftersom landet sträckte sig oändligt, ojämnt och i alla riktningar.

Och för honom,

Den mest besvärande tanken av alla var att han inte drömde – att han inte bara kunde vakna ur det ögonblick, som på alla sätt verkade som en obeveklig mardröm.

Återigen vände han sig om och fann att den upprättstående hunden nu hade förvandlats till den huvklädde prästen som han återkallade från det vita slottet.

"Din nacke, herrn?" ropade prästen och jagade efter honom med sin höga käpp. "Fixa mig!"

"Nej!" fräste Lazarus. "Låt mig vara!"

"Nej!" ekade mannen i manteln. "Laga mig!"

Fortfarande i lugn och ro såg Lazarus mannen dra av sig huvan och avslöja det välbekanta ansiktet, vilket tillhörde också tvillingbröderna – nu var de tre.

Han knuffade sig framåt, lutad mot vinden, som var som vatten, tills hans händer nästan nådde marken. Sedan grep han tag i gräset och drog sig framåt medan han sprang, och använde armarna som ytterligare två ben. Med varje nytt benrörelse klorade han marken med fingrarna och drog jorden allt snabbare under sig. Återigen, han tittade bakom sig och upptäckte det växande avståndet mellan honom själv och prästen. Sedan rusade han fram, stadigt placerad på alla fyra, för att galoppa över kullarna och bana väg framåt, trots att han bevittnade en plötslig förändring i sina ansiktsdrag – en lång nos stack ut i hans synfält. Och likt en vildhund flög han mot vinden.

DUNK-SMÄLL! Lazarus hoppade upp ur sin säng medan facklor och beväpnade soldater fyllde rummet och omringade honom. Och i en utåt vag och svepande händelse fann sig Lazarus bunden och snabbt buren ut ur rummet. Männen drog honom genom en korridor, som ledde längre bort från gropens dörr och mot slottets hjärta.

Rader av redo soldater kantade hans väg genom den obrutna passagen, uppför en slingrande trappa och in i en bredare korridor på andra våningen. Hans eskorter ledde Lazarus genom en välvd entré. Under resan blev den kombinerade lukten av hö, svett, urin och blod tydligare; och Lazarus rynkade på sin Eljo-näsa.

Till slut såg han hur väggarna gav vika och avslöjade en enorm inhägnad – en stor sal med höga väggar och ett välvt tak. Männen tog honom till mitten av salen och

befallde honom att stanna kvar där, medan de anslöt sig till sina medsoldater, som stod mot yttermurarna. Och Lazarus inträde utlöste en serie viskningar och flämtningar som spred sig genom salen, de många ljuden blandades samman till ett enda ljud som kunde ha liknade det oupphöriga väsandet från en monstruös orm. Lazarus undersökte den stora salen och dess samlade massor.

Till vänster om honom hopkurade sig förskräckta kvinnor och skräckslagna barn framför en rad valv. I deras sällskap fick han syn på betjäntens välbekanta ansikte, som hade kommit för att betjäna honom, men som han istället skickade iväg med mat. Han såg dock inte tvätterskan eller hennes tre jungfrur. Och bortom tjänarna och barnen lade han märke till en rad soldater som sträckte på huvudet för att bättre kunna se honom.

Framför honom sträckte sig en upphöjd scenliknande plattform från väggen, på vilken flera rader av män stod och satt, i körliknande arrangemang. Några var riddare i full mundering, och andra iklädda dignitärers kläder; ändå var de flesta klädda i blygsam klädnad. Helt framför dem stod också ett långt bord med många ben på plattformen. En trasig och hopknölad duk draperades över en tredjedel av dess ovansida, och överskottet spilldes ner på stenplattorna. Bruna fläckar och fläckar färgade duken och visade tecken på slungat blod från svängda svärd. Den exponerade delen av bordsskivan låg belamrad med hjälmar, klingor och annat diverse.

Till höger vid bordets huvudända satt en man i en utsmyckat snidad och delvis trasig stol, med benen i kors, fötterna upphöjda och blodfläckade stövlar stödda på bordsskivan. För Lazarus antydde hans befallande närvaro och genomträngande blick identiteten av absolut auktoritet – han var den enda mannen som satt vid bordet. Mannen var av ansevärd växt, med vidsträckta ögon, breda kinder och ett tungt skägg. Hans tjocka hårlockar låg platt mot huvudet, som om de vore sammanpressade av en hjälms svettiga insida. Han bar ett bandage på höger arm och hans friska hand höll ett pergament. Sammantaget var hans hållning och uppträdande en besvärad mans, med tankar som stördes av plötslig distraktion.

Till höger om honom stod rader av färdiga arborstskyttar uppradade framför massiva, jämnt fördelade träpelare som kantade en hög mur. En stor entré centrerade muren; och dess fasad och järnbeklädda dubbeldörrar var slagna och böjda. Dörrarna stod ojämnt stängda och gav Lazarus en glimt av natthimlen; och han fick syn på den översta kurvan av en halvmåne som kikade på honom över toppen av en vall. 'Aldrig hade himlen verkat så nära, men ändå så avlägsen', insåg han.

Han tittade bakom sig, och mot hallingången varifrån han kom, för att se det.

lika överbelastad med soldater; emellertid stod den angränsande bakre muren obevakad, med endast höfyllda säckvävströ uppstaplade mot dess bas. På murens yta fanns hängde ett arrangemang av åldrade gobelänger, broderade med färgglada insignier och vapensköldar. Ändå var gobelängerna så symmetriska att de avslöjade en tom fläck mellan dem – ett område som tycktes be om att bli täckt, eftersom det var ett område med ljusare murstenar.

"Lazarus Gogu; så säger du att du är det?"

Lazarus vände sig om och fann mannen stående där, med pergamentet fortfarande i handen.

"Jag är Lord Hugon; regerande auktoritet över dessa länder."

"Herre." Lazarus bekräftade honom med en djup bugning. Han reste sig för att se Hugon. granskar pergamentet med stirrande ögon.

Medan han läste såg Lazarus honom luta huvudet; spänna läpparna och höja pannan; lyfta huvudet och ge honom en blick.

Varpå Lazarus nickade och kort svarade: "Herre."

"Det säger du", trumpeterade Hugon. Han vände sig om och kallade fram en dignitär i mantel från den körliknande uppställningen. När mannen hade slagit sig ner vid bordet, Hugon pekade sitt pergament mot Lazarus och tillade: "Och så skall jag se."

Lazarus såg den medelålders och välvårdade mannen lägga en hög med nytt pergament ovanpå bordet. Mannen i kappkläderna placerade flera bläckhorn med färdiga pennor bredvid högen innan han sysselsatte sig med den invecklade monteringen av en mässingsliknande stativanordning. Lazarus suckade och kastade en glimt av de slitna halldörrarna och den blottade månen.

"Gå fram, långsamt", befällde Hugon.

Lazarus närmade sig när Hugon hejdade honom med en hållande hand och sade:

"Håll dig kvar."

Lazarus lydde och återvände sin uppmärksamhet till mannens noggranna förberedelser av den metalliska apparaten. Den ovanliga anordningen var drygt 30 cm hög på tre utfällda ben; och den stödde, vertikalt inuti sin ram, en fast och konkav mässingsskål, som mätte något mindre än 30 cm i diameter. Lazarus upptäckte skålens glänsande insida som glänste som en fin mässingsspegel, hela dess yta skimrade, förutom ett tunt, obrutet och opolerat perimeterband, som tycktes innehålla detaljerade gravyrer. Mannen säkrade skivan mot fästen och medan han justerade föremålets horisontella och vertikala lutning med en serie monterade hävstänger, studerade Lazarus dess oraffinerade baksida. Ytan innehöll en stor utsmyckad gravyr – en bevingad orm, lindad runt sig själv och ätande sin egen svans.

Ändå slutade inte anordningens komplexitet och extraordinära design med parabeln . De två benen på stativet, som stod närmast mannen, bar upp en upphängd och utskjutande hylla, på vilken ett litet, reflekterande hölje med en glidande slutare hölls.

Mannen placerade ett tänt ljus inuti. Han justerade slutaren medan han fokuserade på mässingspegeln tills Lazarus såg mannens ansikte glöda från lågans reflektion. Sedan mannen vände sig mot Hugon och nickade med en strålende blick; ändå gestikulerade han med ett höjt finger, som för att antyda att han behövde ytterligare ett ögonblick av förberedelser.

Lazarus blick vändes också mot Hugon; ändå, i deras svepande rörelse, kände han igen ett bekant ansikte i den körliknande uppsättningen av personer bakom bordet – och med det en oväntat kall och avlägsen blick från ingen mindre än Lord D'Alcicourt själv. Lazarus mötte honom i ögonen, kanske i hopp om att han skulle kunna få syn på en glimt av egensinnig hjälp. Ändå tittade D'Alcicourt bara på honom bakom axeln på en annan sittande man och gav Lazarus inget mer än en tom blick.

Hugon utmanade Lazarus medan han skakade pergamentet. ”I min hand har jag en uppteckning av dina ord. Du bekänner dig själv vara, Lazarus Gogu, och en kristen flygande man.” Hugon stelnade i pannan och nickade. ”Vi får se.”

”Lord D'Alcicourt”, ropade Lazarus i den avsatte Herrens riktning. ”Om det behagar dig, min Herre, ber jag om din hjälp.” Ändå visade D'Alcicourt aldrig sitt ansikte.

”Håll tyst!” vrålade Hugon, kastade pergamentet på bordet och hoppade från den upphöjda plattformen. Han stormade mot Lazarus medan han drog fram en dolk. Lazarus höll andan när Hugon satte bladet mot hans strupe.

Hugons ord genljöd genom salen, ”Jag är den ende Herren över dessa länder!”

Ännu ett uttalande av hans namn, och du skall finna ditt huvud vid mina fötter! Samlar du mig?”

Lazarus svalde och nickade. ”Förlåt mig, min Herre.”

”Bara den här gången”, svarade Hugon strängt. ”Jag förlåter inte en sådan förolämpning mer än en gång.”

”Du är barmhärtig, min Herre”, sade Lazarus och sänkte blicken mot klingan i Hugons hand.

Hugon drog tillbaka kniven och muttrade: ”Ja, det är jag, men inte med dem som kan konspirera för att mörda mig i sömnen.” Han grep tag i Lazarus arm och ledde honom till den mantelklädde mannen och hans märkliga mässingsanordning, medan han frågade mannen: ”Är din rätt tillagad?”

”Ett ögonblick till”, erbjöd mannen innan han rättade Hugon med en tung italiensk accent, ”Månfönster, herre – det är ingen maträtt.”

”Skynda er”, röt Hugon åt mannen när han mötte Lazarus. ”Jag måste veta.”

Han kikade djupt in i Lazarus ögon och undrade högt: "Sannerligen blå, som det djupaste havet." Han knackade sitt svärd mot Lazarus kind. "Öppna."

Lazarus öppnade munnen.

"Och vilka stora tänder du har – som vargars." Han knackade sitt blad mot en hörntand när Lazarus hoppade bakåt och förseglade sina läppar. "Sannerligen." Hugon flinade mot en rynkad Lazarus innan han steg bredvid honom.

Lazarus betraktade honom från ögonvrån.

Hugon använde försiktigt sin dolk för att flytta en svart hårlock och blotta Lazarus nedåtböjda öra. "Vilka konstiga öron är det här: katt, hund eller demon?"

"Kristen, min Herre", försvarade Lazarus sig.

"Som du säger", svarade Hugon och gick nu i en cirkel bakom honom. "Och dessa monstruösa vingar är från vilken fågel, fladdermus eller odjur?"

"En flygande man, min Herre", svarade Lazarus. "Jag är en kristen flygande man."

"Det säger du; ändå har jag bara sett sådana vingar i skisserade berättelser om demoner och drakar. De är nakna på fjädrar och har ingen skönhet, som änglars vingar." Och jag har aldrig sett en skisserad redogörelse för en kristen flygande man." Hugon lutade sig bredvid honom och viskade: "Vad säger du om det?"

Lazarus spände hakan, vände sig om och tilltalade Hugon: "Om det behagar dig, herre, kan du låta någon skissa en avbild av mig."

I ett svepande ögonblick steg Hugon bort, höjde sitt blad, sänkte det, fnissade och nickade, medgivande: "Och smart också. Men det skulle glädja mig desto mer om du – vänligen vecklade ut dina vingar."

Lazarus suckade och bredde ut sina vingar, och hela salen kippade efter andan.

"Tystnad!" skällde Hugon, oförmögen att ta blicken från Lazarus. Han tog ett steg tillbaka och absorberade det imponerande brett spektrum av dem, topp mot topp; och han skakade på huvudet.

"Verkligen inte en ängels vingar – alltför bestiska – till och med hemska."

Lazarus vek ihop sina vingar medan Hugon cirklade runt honom och kikade bortom bordet, och i riktning mot en delvis klädd riddare. Han frågade honom: "Har du hittat biskopen och skrivaren?"

"Nej, herre", kom soldatens barska svar. "Och de var inte bland de döda."

Hugon nickade och vände sig tillbaka mot Lazarus med uttrycklig besvikelse. Han harklade sig, gick snabbt fram till Lazarus och korsade armarna i en utåt trotsig gest. "I en edsvuren bekännelse hävdade du att du kan flyga, utan behov av vila, i en halv natt."

"Ja, herregud."

Hugon kisade med ögonen, lutade sig fram och tillade: "Vilket får mig att fråga: varför sa du 'i en halv kväll' istället för 'i en halv dag'?" Hugon lutade sig mot Lazarus,

var så nära att Lazarus kunde känna andningen från sin näsa. Hugon drog på sig Lazarus läderhalsband för att blotta träbönekorsen under hans svarta blus. "Finns det något som kan hindra dig från att flyga i dagsljuset?" Han gned korsen mellan fingrarna medan han borrade sina ögon i Lazarus, väntande.

svar.

Lazarus vände bort blicken innan han gav ett eftertänksamt svar: "Aftons svalare himmel är mer lämpad för flygningens mödor, min Herre."

Hugon funderade över sitt svar med sammanpressade läppar innan han nickade. "Och jag antar att flygning inte är någon lätt uppgift; precis som vissa strider utkämpas bättre under en måne." Sedan gav han Lazarus en hård blick och fortsatte: "Och precis som vissa män bäst dödas i sömnens lugn."

"Kanske, som du säger, herre", erbjöd Lazarus.

Hugon släppte bönekorsen, tog ett steg tillbaka och visade sin dolk. "Räck upp händerna."

Lazarus bet ihop käkarna när Hugon skar av repet som band hans handleder och sade: "Du har en demons tänder; med djävulska öron; vingar som en drake; och en kall blå blick som flödar från dina ögon likt ett iskallt havs."

Repet gled bort och slingrade sig på golvet.

"Herre Gud, jag är en kristen som flyger –"

"Vi får se!" utbrast Hugon.

Lazarus lutade huvudet.

Hugon anmärkte: "Jag befriar dig inte från dina band av förtroende eller vänlighet."

"Herregud?"

Hugon förklarade: "Så länge en demon är bunden, ska den säga och göra vad som helst för att befria sig. Nu är du fri att tala och handla inför mig på vilket sätt du vill." Hugon drog tillbaka sitt svärd och räckte fram tomma händer. "Om du vill döda mig, är det nu din tur."

Lazarus kastade en blick bakom Hugon och lade märke till att D'Alcicourt fortfarande var gömd bakom andra män. Sedan tilltalade han Hugon: "Jag vill inte skada någon, herre."

"Oavsett dina önskningar eller ord", avvisade Hugon, tog Lazarus i armen och förde honom ännu närmare den mantelklädde mannen vid bordet, "ska jag samla in dina sanna avsikter." från månplattan." Han frågade mannen: "Är du redo?"

"Nästan, herre", svarade mannen innan han tittade runt på sidan av anordningen och viskade till Hugon, "Det är inte en måntallrik – inte en fönsterskål – inte en tallriksfönster." "Det är ett månfönster."

Hugon avfärdade honom med en tjurig handviftning. "Det är så! Gör vad du måste; jag

för nu fram den bevingade mannen.”

”Månfönstret, min Herre?” frågade Lazarus.

Hugon blängde på honom. ”Jaså. Ödets enda sanna gudomliga öga – där människors liv som ännu inte har levt, och formerna av kungadömen, fortfarande ofödda, för evigt är inristade.” i sten.” Med en gest och öppen hand presenterade Hugon Lazarus för den mantelklädde mannen; ”Får jag bekanta dig med min förunderlige astrolog och präst, Albeard de Elhosie. Som profeternas profet och min personliga siare är Albeard mannen som såg dig smyga in i mitt tornfönster och döda mig med en dolk medan jag sov.”

Lazarus bet ihop käkarna, slöt ögonen och funderade över den till synes absurda anklagelsen. Och i sin korta eftertanke insåg han att någon hade informerat Hugon om en planerad komplot, som inkluderade honom, en dolk och ett tornfönster. Han tittade mot D' Alcicourt; och hans ögon sökte efter honom; men den störtade herren förblev dold i folkmassan. Och han snurrade och spanade runt bland tjänarna, letande efter ett annat bekant ansikte i massorna; men han fann inga tecken på sin betjänt. Inte heller upptäckte han tvätterskan eller hennes jungfrur bland dem. Lazarus suckade och försvarade sig med en vädjan till det uppenbara: ”Ändå är du inte död, herre. Och jag har stått under ständig bevakning sedan min ankomst. Jag kunde inte göra något sådant.”

Hugon flinade och nickade. ”Åh, men det gjorde du – om tre kvällar – ändå hejdade jag din mordiska hand!”

En yrsel sköljde över Lazarus; och han drog ett djupt andetag. ”Herre, om det behagar dig, förstår jag inte vad du menar.” Han skakade på huvudet. ”Om du hade hindrat mig, som du påstår, då hade jag inte kunnat göra något sådant – inte ens om tre kvällar.”

Varpå Hugon svarade: ”Det är Guds nåd, min astrolog och hans underbara fönsterskylt —”

”*Månfönster*, m'Lord”, inflikade Albeard vänligt.

”Just den;” bekräftade Hugon och fortsatte, ”Och med Albeards gåva och hans – välsignade maskin kan jag bevittna händelser innan de inträffar. Sannerligen, jag har sett mitt eget öde —”

Hugon vände sig om och utropade till hela salen: ”—Som en förestående kung över många kungadömen!”

Hans soldater höjde armarna och ropade i en kör av hurrarop. Hugon log innan han tystnade. salen med en lugnande hand. Han vände sig till Lazarus och försäkrade: ”Det kommer att krävas mer än en flygande man och en dolk för att omintetgöra mitt gudagivna öde.”

Lazarus tittade på Albeard; men mannen i manteln besvarade bara en smalögad blick och nickade när han lade om pergamenten framför sig. Mannen plockade fram en fjäderpenna ur en brunn, knackade torrt på spetsen och utan att vända sin uppmärksamhet från de fortsatta förberedelserna,

informerade Hugon; "Herre, det är dags."

Hugon bekräftade med en nick och befallde Lazarus att stanna kvar där han stod. Sedan steg han upp på stenplattformen och rundade bordet medan han kastade sin dolk ovanpå den. När han återvände till sin delvis förkolnade stol ropade Hugon till alla i salen: "Alla mina soldater känner till seden – jag ska ha fullständig tystnad." Sedan vände han sig till slottstjänarna. "Och jag förväntar mig att mina nya tjänare ska följa detsamma. Med det sagt ska varje kvinna ta hand om barnet bredvid sig; och var och en ska svara för störningarna av sitt barn. Mina män ska agera snabbt för att tysta varje störning – till och med att slå till! Missförstå mig inte, för det finns ingen grund att förhandla med när den väl är klar. är klart! Nu, ta era nya roller!"

Kvinnor trängdes bland de samlade tjänarna, grep tag i barn och drog dem till sig deras bröst, kastade fingrarna mot deras läppar och viskade häftigt i deras öron. Barn nickade och kvinnor vaggade dem medan ett nytt lugn lade sig över tjänarna.

Hugon tittade över axeln och vände sig till kören av klädklädda dignitärer och riddare som stod kantade längs väggen. Han viftade avfärdande med handen mot dem och sa: "Gå bort från oss; gör plats för uppenbarelser." Liksom en våg började gruppen skingras och gav plats bara för Hugon och hans astrolog. Han vände sig om och pekade på Lazarus och utfärdade en kort och allvarlig varning: "Rör er, eller tala, och ni dör." Sedan knäppte han med fingrarna mot raden av arborstskyttar som stod mot de sargade dubbeldörrarna i salen innan han gestikulerade åt honom. De lydde och bugade mot Lazarus.

Lazarus höll andan och vände sin uppmärksamhet från Hugon till astrologen och sedan till kören av skiftande män bakom dem och bordet. Och medan männen fortsatte sin utdelning, längre ner längs väggen, fick Lazarus återigen syn på Lord D'Alcicourts ansikte. och mötte honom i ögonen. Ändå rörde sig inte d'Alcicourt med resten av männen; han förblev orubblig på plats, med blicken kallt fäst vid honom. Och Lazarus skakade på huvudet och ryckte på axlarna åt honom, medan han tyst föreslog frågan: "Varför?" Och i det ögonblicket visste Lazarus mycket väl orsaken till D'Alcicourts fortsatta distans. Innan han hann lugna ner sig från chocken av sin uppenbarelse släppte Lazarus lös med ett högt väsande som rörde om hela salen – eftersom Lord D'Alcicourt inte hade någon överkropp; istället tjänade bara stången på en hög golvkandelabrum som stöd för hans halshuggna huvud.

"Böj upp! Ring honom!" skrek Hugon. Soldater flög till hans befallning och; medan arborstskyttarna höjde sina vapen, bröt sig en angränsande rad av svärdsmän ur deras led och omslöt Lazarus, omslutande honom med en tät krets av dragna svärd. "Om han

rör sig, kör igenom honom!" Sedan vände han sig direkt till Lazarus: "Jag förbjuder allt djävulskt tal och demoniskrik! Flygande människa eller inte; om du väser åt mig igen, ska du dö där du står."

"Du skall inte —"

"Tysta!"

Lazarus tittade bort; men från alla vinklar såg han bara upphöjda svärd. En rinnande svettpärla sved i hans öga; hans öron brände, och hans minne blixtrade av återgivningen av broder Clodius och hans upphöjda korrigeringsrör.

Hugon stormade omkring på astrologens motsatta sida, knäppte otåligt med fingrarna och pekade mot Månfönstret.

Astrologen placerade en doppad fjäderpenna över blankt pergament och lutade sig rät framför den spegelförsedda fatet.

I hela salen utmanade inte ens en hosta eller nysning det föreskrivna tystnadstillståndet ; medan astrologen satt, trollbunden av månfönstrets konvergerande skenet.

Lazarus fokuserade på mannen; vars genomträngande blick förenades med ljuset från stativets reflekterande platta. Mannens panna hårdnade och hans ögon drogs tillbaka likt en sökande rovfågels, stirrande utåt in i evigheten. Mannens läppar darrade när han mumlade för sig själv, och Hugon backade försiktigt undan, så att han inte stördes.

Hugon smög sig fram längs Albeards bakdel, kikade över hans axel och på det blanka pergamentet. Den hypnotiserade astrologen, trots att han var trollbunden av sin anordning, skrev ner ord medan Hugon tyst uttalade dem för sig själv:

Där vilda varelser samlas med schakaler

Demoner samlas med häcklande uppmaningar

I vila, så uppe över ugglebon

En härjande änglaskugga vilar

Att frammana lust, för att stjäla Hans säd

I drömmar, föder denna Demonernas Drottning upp

Sparring med Mannen, medan hon —

Astrologen vände sig mot Hugon medan hans ansikte brände klart i Månfönstrets sken.

"Herregud, nej!" flämtade han, och hans ögon svällde upp.

Hugon lutade sig bakåt och funderade. "Gud vet vad?"

Genast drog Månfönstret de två människors uppmärksamhet till sig; det lyste nu med en blåaktig nyans; och i dess mitt spred sig en punkt av starkare blått ljus utåt, svällande

till en azurblå ring som långsamt expanderade utåt och mot mässingsspegelns runda omkrets .

”Vad är det här för nytt?” frågade Hugon och klev bort från astrologen och sitt månfönster. ”Vad händer?” Han drog sin dolk från bordsskivan. ”Vad kommer över dig?”

Astrologen tittade upp på Hugon, fnissade och grät. Han ryckte på axlarna. ”Det är hans mor.”

Han korsade pannan med tummen, i korsets tecken, och fortsatte med tårfyllt skratt medan han reste sig upp och mötte Hugon. ”Sankt Denis, beskydda oss.”

Hugon tryckte sin dolk mot astrologens bröst. ”Ta dig samman! Berätta!”

Mannen försökte med ett ojämnt svar: ”Hans mor – nej – vi kan inte tala om henne, herre!”

Han tog tag i Hugons arm. ”Inte här; inte nu! Nej!”

Hugon vände sig om och slog Månfönstret mot bordsskivan så att det flög över hallen. Det landade framför de skräckslagna tjänarna. Han pressade bladet mot astrologens hals. ”Hur är det med hans mor?”

Mannen smutsade ner sig och grät.

Hugon krävde en hård press på honom. ”Vem är hon?”

”Hon är – jag ber er, herre.”

Hugon tryckte bladet under käken.

”Hon är: Lilla— herregud, vi får inte!”

Hugon drog fram en liten rännil av blod. ”Lilla – lite vadå?”

”Nej”, insisterade astrologen, ”Herre Gud, inte nu!”

”Nu!” morrade Hugon.

”*Lilith! Heyle! Lucifael! Morgonstjärna!* Hon har många namn”, ropade han innan han kollapsade till golvet och smulades sönder till en självpupptagen och gråtande röra till man.

”*Wa-hoom! Wa-hoom!*” Ett avlägset stridshorn genljöd utanför slottssalen. Hugon riktade uppmärksamheten mot salens halvt säkrade järnspända dubbeldörrar och gav sina män tecken att säkra ingången bättre. Utanför salen, och mellan det avlägsna och brådska vapenuppropet, hörde Hugon hastiga befallningar om omedelbart försvar utanför dubbeldörrarna, alltsammans med överlappande och hemska rop från döende soldater. Dörrarna skallrade av slag och dunkande ljud från nävar och hillebarder; och med en spänning, understruken av dämpade rop av brådska.

Hallens insida fylldes av en gravliknande tystnad medan hundratals ögon låg fästa vid dubbeldörrarna när Lazarus tittade på de hopkrupna tjänarna och fick syn på en ensam pojke som slingrade sig fram mellan gråtande barn och kvinnor. Pojken hukade sig nära Månfönstret och tittade efter ögon på honom när han fick syn på Lazarus blick. Med en

Med glimt i ögat gestikulerade han mot Lazarus och pressade fingret mot läpparna innan han hämtade Månfönstret och smög sig tillbaka från var han kom ifrån.

Lazarus vände sin uppmärksamhet mot Hugon och fann honom snurra omkring och rikta sig till D'Alcicourts huvud ; ”Vad, i Guds namn –”

Utåt sett antydde Hugons korta blick ett försök att utläsa någon uppenbarelse som kunde på något sätt avslöja en strategi; hur absurd den än må vara, vilken kunde innefatta att attackera honom efter att han hade säkrat fiendens befästningar. Ändå avfärdade han snabbt det avhuggna huvudet och sin egen osammanhängande uppgörelse; och han vände sig till den drabbade astrologen. ”Hon, vem? Vad är denna Demonkvinna med många namn?”

BOOM! En kolossal explosion skakade salen genom dess grundstenar. Tjänare och soldater skingrades med sina liv när en ström av takstenar slog ner på salens mittersta golv; och explosionens kraft slog nästan varenda vakt till marken . Bråte vällde ner från taket, medan en tät dammpelare vällde ner på golvet och spred sig utåt för att fylla salens hörn med böljande grus och aska. Och i efterdyningarna – i det korta och lugnande ögonblicket, när männen klumpigt samlade sig – när det sista dammet lagt sig och tystnaden tryckte ner salen som ett hållet andetag –

Kvinnor och barn skrek; män kröp bakom sig; och svärdsmännens krets flydde från Lazarus och lämnade honom hukande nära golvet och verkade redo att kasta sig över den avslöjande närvaron framför honom. Med öronen bakåt, ögonen vidöppna, vingarna utspelade och huggtänderna redo väste Lazarus åt det som den försvinnande brumman avslöjade. Framför honom slog Svinjätten med vingarna, slängde sina klor genom luften, höjde sina betar och presenterade sig med ett rungande vrål som till och med fick slottets svärd att skalla murstenar.

Under de komprometterade takvalven turades massiva ekelare om att splittras och brytas av under den skiftande tyngden av stödstenar. Gradvis, likt ett sönderfallande Babels torn, gav ännu mer av halltaket vika. Hela sektioner gav vika. Sammantaget föll deras stenar till marken likt ett förkrossande slag från Tors hammare och plattade till soldatskaror. Oskadda män konfronterade Odjuret medan arborstskyttar och bågskyttar släppte sina vapen för att täcka dess närmaste sida med fastlåsta bultar och pilskäft. Jätten vrålade och vred sig för att möta dem när en andra våg av pilar hittade sitt märke framför sig. Ändå morrade den bara tungt och gjorde ingen framryckning. Istället avfärdade den dem och kastade sina svarta ögon mot Lazarus.

”Döda den!” skrek Hugon medan han dök bakom bordet och kravlade över golvet. Han skyndade sig över den hopkrullade och gråtande astrologen innan han gömde sig under

bordet. Klädklädda dignitärer följde hans exempel och trängdes längs undersidan av armaturen; och han stred med dem för att försvara sitt utrymme.

Lazarus fäste blicken på Svinjätten medan han drog sig tillbaka runt sidan av bordet. Och han iakttog den hopkrupna jättens rörelser medan den fortsatte framåt med öppna klor och utbredda vingar, samtidigt som fler pilar pepprade väggarna i dess borstiga och blodlösa hud. Lazarus stannade och snurrade runt; och med ryggen mot väggen stirrade han på den bevingade jätten. Öga mot öga – flygande människa mot flygande Odjur – intog Lazarus en lika orubblig ställning; medan han hukade sig, bredde ut armarna under de utbredda vingarna och släppte lös ett illvilligt väsande.

Jätten fnös och anföll Lazarus, med en uppsättning mäktiga klor som fick bordet att flyga. Ändå, innan fixturen exploderade i flisor – redan innan den träffade väggen, drog Monstret sin andra lem genom den hopkrupna massan av män, vilket skickade dem tumlande, änd över änd, över hallgolvet och slog ner i en spridd röra av förvirrade kvarlevor. I det fasta greppet av Demonens klor kunde Hugon ha framstått som bara en omtöcknad och ömtålig docka. Lazarus vände sig om för att fly och jätten kastade sig fram och slog spetsarna av sina betar mot väggen. En instängd Lazarus vände sig långsamt om och i det ögonblicket fick han syn på sig själv i trollens öga – bilden av Eljos egen reflektion, som syntes från dess glansiga svarta yta. Lazarus hår böljade i Odjurets ruttna andedräkt. Monstret höll Lazarus fastklämd mellan sina betar och mot väggen.

”Hjälp – mig – flygande man.” Hugon väsade fram ur den trånga kloten av sin grip. Odjuret stoppade Hugon under sina betar och förde honom nära Lazarus; och Hugon började hosta och fnissa i detsamma, som om han upptäckte någon makaber humor i det otroligt makabra ögonblicket. Han tittade på Lazarus och anklagade honom; ”Du trollade fram det här Odjuret! En flygande *kristen*, kallar du dig?” samtidigt som jätten drog den storögda, flinande mannen bort från Lazarus, vände honom åt sidan och tuggade mörken på hans huvud.

En ström av pilar och spjut välde över Odjuret medan Lazarus kröp djupt ner, rullade sig under massiva betar och återfick fotfästet. Han stormade mot dubbeldörrarna och stannade mitt emot de raka armborsten. Ändå följde Odjuret efter honom. Soldater höjde sina vapen över Lazarus och fyllde dess yta med pilar, just som han snurrade och vände sig tillbaka åt andra hållet, runt salens utkanter. Genom dammet och bråtet som fortsatte att regna ner från taket, fick Lazarus syn på stjärnor genom ett massivt hål i taket; dock höll den hastigt rörliga jätten sig mellan honom och ett fritt skott mot natthimlen.

Rummet mullrade och vidgande sprickor skrynklade hallens väggar, de föll snabbt ner från taket likt svart blix; och murstenarna smulades sönder till början av ruiner. Lazarus tog sig över motsatt sida av plattformen och stormade förbi den tredubbla valvgången som skyddade de nu bortgångna kvinnorna och barnen. Plötsligt kollapsade stödpelarna när en lavin av sten vällde ner omkring honom, dess fallande bråte slog ner honom på stenplattorna. Han rullade och kravlade sig upp på fötter medan trollen dånade under en dusch av stenar – och han såg det mycket bredare hålet i taket, med dess välkomnande svarta himmel och stjärnhav. Genast försvann himlen bakom Odjurets massiva utbredda vingar, när det trampade mot honom. Sedan stannade det och blåste.

Lazarus övervägde hastigt ögonblicket – det var som om Odjuret visste att han ville fly genom det gapande hålet och vågade göra alla försök. Och Lazarus antog att han, med tanke på Svinjättens påvisbara snabbhet, inte skulle kunna uppnå tillräcklig snabbhet i brant uppstigning för att undvika dess enorma räckvidd. Dessutom insåg Lazarus att i den lyckliga händelsen att han undkom Odjurets klor under flykten, skulle Monstret säkerligen få en lika stor start på honom – och av erfarenhet visste han att han inte kunde undkomma Odjurets kraftfulla vingar när han klättrade upp i skyn. Allt detta övervägde och avfärdade Lazarus omedelbart när han slet sig från distanshållaren och bultade längre ner på väggen.

Han rusade i den riktning varifrån soldaterna först eskorterade honom in i hallen; och han stormade mot den nu obemannade entrén, som ledde djupare in i slottets innersta delar. Genom spillande murbruk satte den pilbesatta jätten igång och banade sig en snabb väg genom högar av sten och spillror. Och i ett ögonblick, kanske odelbart genom uppfattning eller markerad händelse, ryckte Lazarus igenom entrén just som den exploderade; och explosionen av sönderfallande stenar kastade honom till golvet. Ändå rullade han upp på fötter när jätten stampade sitt huvud djupt ner i korridoren, för att rota, ryta och slå sina betar mot sönderfallande väggar. Lazarus kastade sig fram, började springa, rundade ett hörn och gick ner för en slingrande trappa som anslöt till en lägre slottskorridor. Han hoppade till foten av trappan och vände sig om igen, medan han tittade tillbaka för att se en stor våg av stenar, som vällde ut från trappans grepp och forsade mot honom. Slogande betar rörde undan stenarna och avslöjade det massiva och grävande huvudet på det förföljande Odjuret. Hallens väggar böjde sig utåt och taket kollapsade runt Odjurets kolossala stomme, eftersom korridorrens mindre dimensioner inte kunde rymma dess massa. Ändå trängde sig Monstret framåt och slog sig allt djupare genom hallen.

Lazarus rusade nerför gången och flög förbi den välbekanta, primitivt anlagda dörren till hans hus.

tidigare instängdhet. Han gick längs hallens krökar och kurvor, rundade en valvport och stannade. Framför honom, där han förväntade sig en välkomnande järnport till grop, låg en hög med döda soldater i en hög. Han gick fram och fick syn på ett bekant ansikte nära basen av högen – den gigantiske rödhårige soldaten, med en sömnig blick, och stirrade inte på någonting annat än en närliggande och bruten svärdskolv. Över det stadiga dånet från ett kollapsande slott sporrade Odjurets rungande vrål honom snabbt att dra kroppar ur högen. En efter en flyttade han de döda soldaterna och ställde dem mot väggen och med Odjurets varje vrål – med varje skakning från dess nya stöt – krusade sig murarna runt Lazarus av rörliga och smulande stenar. Och när han hade rensat bort de döda männen tillräckligt från dörren, klättrade han över de återstående liken och kämpade med dörrens järnlås, som vägrade ge efter. Han stampade på låset även när stenplattorna rörde sig under honom. Murbruk spilldes ut runt gropens ingång när järndörren böjde sig under den kollapsande slutstenen på dess berghölje.

"Öppna!" ropade Lazarus och slog tungt med axeln i dörren. Lika snabbt splittrades haken, gångjärnen bröts loss från murbruket; och han föll ovanpå dörren till en stadigt kollapsande och dammfylld grop. Ändå, genom det uppdrunsande bråtet, sköljde en fläkt av kvällsluft över honom och han fann ett täcke av vidsträckt stjärnor ovanför. Han kravlade sig upp, hoppade uppåt och med ett vingslag grep han tag i gropens översta kant. Han drog sig upp, satte sig ner och sökte mot den östra himlen med dess uppgående måne.

Lazarus drog ett djupt andetag, vinglade och gjorde sig redo att flyga; när den kristne fångens röst ropade inifrån gropen: "Lazarus, hjälp oss!"

Han vände sig om och kikade ner i dammet och mörkret och upptäckte fångarna som kämpade med sina kedjor och försökte dra ut sina fastbundna järn ur gropens grottvägg.

BOOM! Gårdsområdet darrade under Lazarus stövlar, vilket antydde Svinjättens orubbliga beslutsamhet att gräva sig helt igenom korridoren och lämna gropen efter Lazarus. Plötsligt såg Lazarus den kristne falla på rygg, med sin kedja nu lösdragen från den sönderfallande väggen. Likaså slog mannen från norr en fot mot de krossade stenarna och slet loss sina bojar.

Lazarus böjde sig ner bredvid gropen, vinkade häftigt och ropade: "Kasta din kedja åt mig!" Den kristne kastade den lösa änden av sina bojar mot Lazarus. Lazarus grep tag i kedjan och ryckte fången upp ur hålet, rullade honom åt sidan medan han ropade ner till mannen i norr: "Nu, din! Skynda dig!"

Jätten slängde i sin tur sin kedja, och den kristne hjälpte Lasarus att dra honom i säkerhet. "Ni båda måste fly! Ett stort ont är på väg hit!" varnade Lasarus dem innan han rusade in i mörkret.

Den norra mannen rullade runt på marken och grimaserade av smärtan av en svårt blåslagen armbåge när han fick syn på Christian, med händerna i luften och som gick längs marken och försökte lugna och hålla tillbaka en stor vit hingst. Och när den skrämde hästen gjorde anfall för att storma förbi honom, vek Christian upprepade gånger undan, fram och tillbaka, och motsatte sig varje flykt. Den norra mannen ropade och vaggade sin arm: "Så, du ska stjäla en häst till, eller hur?"

Den kristne gav honom en snabb blick. "Nej, jag ska rädda en häst från ett stort ont." Res dig nu upp och hjälp mig!"

Ändå rullade den skadade mannen från norr helt enkelt över på sidan och återgick till sina smärtor.

KRASCH! Bredvid honom rasade gropens väggar inåt, stenar fyllde snabbt tomrummet, medan ett dammplym vällde uppåt från gropen. Mannen från norr sprang upp och rusade mot den kristne och föreslog snabbt:

"Tja, om vi ska rädda den – och allt –

Den kristne kastade den lösa änden av sin kedja till honom och instruerade honom att dra sig tillbaka och bilda ett provisoriskt och flyttbart staket för att barrikadera Odjuret. På bara några ögonblick hade de instängt hästen i hörnet av gårdsplanen. Den kristne klättrade upp på hästen, hjälpte sin kamrat att stiga upp bakom sig, sporrade hästen ut ur gårdsplanen och mot slottsportarna. Den vita hästen for förbi vallen och stampade i marken i vild galopp.

"Så, den flygande mannen räddade dig från helvetets djupaste avgrund! Vad säger du om det, norrman?" frågade den kristne över axeln, över dånet av dundrande hovar.

Nordmannen skrek över en ylande vind: "Nej, den flygande mannen stal dig från den ärorika Valkyrian; så jag antar att din Ja-Zeus-man kommer att vänta lite längre på dig?"

"Åh, det har han inget emot", ropade den kristne tillbaka till honom. "Men jag tror inte att dina sjuttiosju jungfrur kommer att vara lika förlåtande!"

Mannen från norr knackade bestämt på hans axel. "Var försiktig med din tunga, kristne man."

De tidigare fångarna i groparna galopperade över en månbelyst slätt och ut i nattens frihet när de fick syn på en fladdrande måne och den pyttelilla men fortfarande synliga silhuetten av en ensam flygande man, som korsade genom ett månefönster i gyllene nyanser.

[Slutet av kapitel 16]

Detta litterära verk skapades

d uteslutande i hängivenhet till

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— *Må hans arv leva vidare inom oss alla* —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~